

КОВАШКИЯ СИН ВЕЛИКАН

Превод от руски: Дона Минчева, 1995

chitanka.info

Живял в древни времена един ковач. Той имал само един син, но толкова едър и силен, че още когато бил на три години, ходел на лов за мечки. А като станал дванадесетгодишен, ковачът му изковал една желязна тояга, тежка двеста кила, и го пуснал да върви накъдето му видят очите. Все ще намери някаква работа и ще си изкара хляба.

Закрачил ковашкият син с тояга в ръка. Погледнал по едно време — край пътя четирима селяни орат една нива. Видели и те този гигант, пък отгоре на това и с желязна тояга, изплашили се и хукнали да бягат. Приближил се великанът до едното рало, опитал се да оре, но прав не можел да стигне ралото — малко му било. Застанал той тогава на колене и почнал така да оре. Орал, орал, докато конят не капнал от умора. Взел великанът да оре с другия кон, но скоро изморил и него. Изтрепали се да орат и третият, и четвъртият кон — без сили останали от умора.

Но затова пък великанът успял да изоре цялата нива.

Вечерта сложил единия кон в единия си джоб, втория — в другия си джоб, пхнал третия в ръкавицата си, а четвъртия стиснал в шепа и се запътил при стопанина на нивата, която изорал.

Отишъл синът на ковача при него, оставил на земята конете и го попитал:

— Ще се намери ли още някаква работа за мене?

Стопанинът му отвърнал:

— Ще се намери. Трябва да изкореняваме пънове. Преспал нощта великанът, а рано сутринта станал и отишъл да изкоренява пънове. Само като подпъхне желязната си тояга под корените — и пънът изскочи! Не минал и час, а великанът изкоренил толкова пънове, колкото и петима мъже не могат да изкоренят за цяла неделя. Хората наоколо още повече се уплашили от великана.

Дошло време за обед, но никой не се решил да занесе ядене на великана. Най-после една жена му занесла цяло ведро чорба, пет самуна хляб и бъчвичка вино. Изял великанът чорбата и хляба, но от виното изпил само половината. Изкоренил всички пънове, взел бъчвичката под мишница и си тръгнал.

Де когото срещнел по пътя, все питал не търси ли някой човек да изкоренява пънове или пък за някаква друга работа.

Показали му хората господарското имение. Когато великанът попитал там за работа, господарят отначало просто си глътнал езика от

страх. След малко заповядал на ратаите си да насипят пет чувала пясък, да впрегнат конете и рекъл на великана:

— Добре, ето ти работа: закарай това жито на воденицата и го смели.

А воденицата била на един остров сред голямо езеро и в нея живеели дяволи. Господарят си помислил: „Ще отиде там великанът с пясъка и дяволите ще го удушат. Така ще се отърва от този неканен работник.“

Тръгнал великанът и стигнал до езерото. Само че мост до острова нямало, а езерото не можело да се прегази. Той не му мислил много — много, а почнал да скубе дървета с корените и да ги хвърля във водата. Построил за миг чудесен мост и минал по него. Приближил се великанът до воденицата, а вътре няма жива душа. Воденичните камъни се въртели сами. Изсипал един чувал и отишъл да разпрегне конете. Изведнъж изневиделица изскочила цяла тълпа дяволчета, наобиколили го, заскачали наоколо му. Едни го дърпали за косите, други го хващали за носа.

Най-напред великанът ги помолил е добро да го оставят на мира, но дяволчетата не го послушали и тогава той почнал да ги налага с тоягата си. Те веднага се пръснали кой накъдето му видят очите.

Приближил се великанът до воденичните камъни и що да види — те мелят не жито, а пясък. Грабнал той тоягата си и затърсил дяволчетата из цялата мелница като повтарял:

— Ще ви науча аз вас! Защо сте ми обърнали житото на пясък?!

Намерил ги и отново почнал да ги налага тоягата си — ще им съдере кожата от бой. А дяволчетата се разкрещели:

— Нищо не сме направили и нищичко не знаем. Ти докара пясък в чувалите.

А великанът не искал и да чуе. Удрял, удрял, докато обърнали пясъка на жито.

Смлял великанът житото, наредил чувалите с брашното в каруцата, погледнал — конете ги няма! Върнал се той при дяволчетата и пак почнал с тоягата на ум и разум да ги учи и да си иска конете. Дяволчетата се развивали:

— Вълци ти изядоха конете!

Ала великанът не искал и да чуе. Нямащо какво да правят дяволчетата, дали на великана чифт бързи коне, макар че неговите

наистина ги били изяли вълци. Впрегнал великанът породистите коне и се върнал вкъщи. Излязъл господарят на двора и не може да повярва на очите си: изпратил великана с дръгливи коне, а той се връща с породисти, отгоре на всичко смлял от пясъка бяло пшенично брашно. Изплашил се господарят и му дал собствената си дъщеря за жена, само и само да не му направи великанът нещо лошо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.